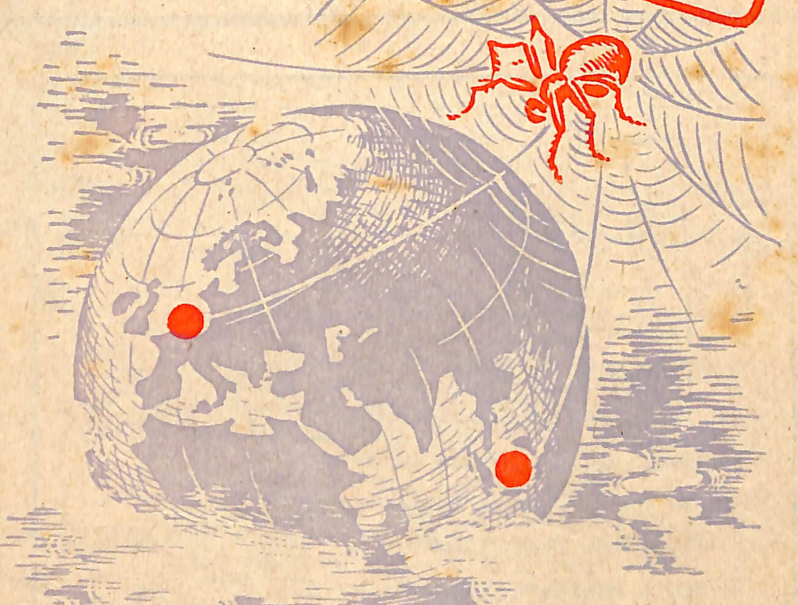

de SPIN

1e Jaargang
Kerstmis 1947
No. 11

Maandblad

VOOR DE VERBINDINGSDIENSTEN
VAN DE KONINKLIJKE LANDMAGT

Prijs 25 cent

de SPIN

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
NIEUWE ALEXANDERKAZERNE
VAN ALKEMADELAAN DEN HAAG
TELEFOON 774455 - GIRO 411404

Inhoud:

Er zijn veel . . .	1
Opstand	2
Directorale Oudejaarsverpeinzigen	4
Van de Hoofdpost	5
De mens die God en Sinterklaas verwarde	6
Vreugde en Dankbaarheid	7
De geschiedenis van ons wapen	10
Hallo Utrecht . . .	9
Bene Vale Lector	12
Jazz	13
Uit de cantine	15
Puzzle-Rubriek	16

Er zijn veel soldaten. In Indië, Nederland en over de hele wereld zijn ze te vinden. Ze hebben veel dingen hetzelfde, zoals het uniform en het geweer. Maar één ding hebben ze gemeen, dat veel belangrijker is: het zijn allemaal mensen. En nu met Kerstmis voelen we dat weer heel duidelijk. Want Kerstmis is geen feest voor soldaten of voor ambtenaren, maar het is een feest voor mensen.

Elk jaar met Kerstmis komt er een boodschap uit de hemel. Dit jaar is het als een telegram, een dringend telegram: Vrede aan de mensen. Er kan vrede bij de mensen zijn. Er moet vrede komen. Maar er wordt een voorwaarde gesteld: goede wil.

Wanneer het in Nederland koud wordt en het gaat sneeuwen dan weten we dat het Kerstmis gaat worden. En in een stil moment komt dan onze goede wil naar voren en Kerstmis wordt een feest.

Voor jullie in Indië is het dan ook feest. Want het is niet nodig dat het eerst koud wordt en dat het gaat sneeuwen. Wel nodig is je goede wil.

Een kindje kun je niets weigeren. Het kerstkindje vraagt goede wil van jullie. Weiger die niet, want je krijgt er iets voor terug: vrede. Vrede met jezelf en vrede met anderen, wie zij ook zijn.

Toon vooral je kameraden je goede wil. Dat is je plicht, je kerst-plicht. Maak er met elkaar een feest van. Wees kei-hard voor jezelf, maar schudt je kameraad uit zijn dromerij wakker. Vertel hem dat het feest is, juist voor hem.

En vergeet dan ook niet naar huis te schrijven dat Kerstmis een feest voor je was, voor je binnenste.

Nieuwjaar is vanzelf een feest. Want..... 1947 ging voorbij, en komt nooit meer terug!

Zalig Kerstfeest

Gelukkig Nieuwjaar.

REDACTIE.

„En ik doe het toch niet!”, stribbelde de kleine tegen.

„Je gaat!”, zei vadertje Tijd en nam de kleine 1948 bij zijn nekvel. „Zoiets is me nooit overkomen...”

„En toch doe ik het niet! Wat jullie vernield hebben kan ik opknappen. 't Is één grote chaos daar beneden. Maak het zelf maar in orde!”

„Kom, kom”, suste het jaar 1945, „ik had het ook niet zo gemakkelijk, maar ik gaf de stoot in de goeie richting...”

„Om het daarna weer te verprutsen”, onderbrak de kleine.

Dreigend stonden de bijna twee duizend ouderen rondom de jongste telg en schudden hun wijze hoofden.

„Eigenlijk maar uitgeleefde wezens”, vond de kleine, „dorre jaartallen, die de schoolgaande jeugd maar grijze haren bezorgden en gemakkelijk konden praten

over plichten, die zij zelf nota bene nooit waren nagekomen.”

„Je gaat!” zei vadertje Tijd.

De kleine barstte in snikken uit. „Wat kan ik aanbieden?”

„Wat er mee te doen?”, klaagde vadertje Tijd tegen het jaar nul, die als oudste de functie van adviseur bekleedde.

„Geloof je nog aan Sinterklaas?”

„Natuurlijk!”, bromde vadertje Tijd, „maar wat heeft dat er nou weer mee te maken?”

„Laat de Sint hier komen, en vertellen hoe het op de wereld is. Wat de Sint zegt zal hij geloven...”

De Sint kwam, zag en... zweeg, omdat zijn op de wereld opgelopen blauw oog voor zich zelf sprak.

De kleine was niet te kalmeren.

„Kijk dan toch eens naar beneden”, steunde vadertje Tijd, „zie, hoe de mensen je komst hoopvol tegemoet zien. Zie de schone taak, die voor je ligt en zie hoe het uitgeleefde jaar 1947 zijn laatste uren doorstompelt, gebukt onder de hoon van het gehele mensdom, dat zelf geen hand uitstak...”

„Aan jullie praatjes heb ik niets”, zei de kleine, „werk niet op mijn gemoed. Ik blijf bij mijn besluit en hou nou maar op of anders...”

„Water!”, gilde één van de verwijfde achtiend'eeuwers.

„Lelijk klein brutaal nest!”, hijgde het jaar 1900.

„Geef hem een zak arbeid mee”, raadde 1929 aan, het jaar waarin de crisis hoogtij vierde.

„Willen ze niet...”, bromde vadertje Tijd verdrietig.

Op de aarde was het feest. Oudejaarsavond.

„Geef mij een oliebol”, bedelde Oudjaar bij de man in het kraampje.

„Maak dat je weg komt ouwe”, kreunde de man en liet zijn tandloze kaken zien.

„Après moi le déluge!”, kreunde Oudjaar voortstropelend.

„Uren, dagen, maanden, jaren”, zong het dameskoortje van de club van breiende vrijgezellinnen.

Warmte, gezelligheid, vreugde, dronkenschap, de wereld-revolutie, dreigende oorlogen!

„Nog twee minuten”, steunde Oudjaar, „dan is het twaalf uur, dan komen ze me aflossen...” en verlangend keek hij hemelwaarts of daar al iets te bespeuren viel.

„En ga je nou of ga je niet?”, brulde vadertje Tijd, op van de zenuwen.

„Nooit”, kreunde de kleine.

De bom barstte los!

„Er uit! Er uit met dat jong”, gilden de jaartallen en 1943 werd door duizenden handen opgetild. Tegenstribbelen mocht niet baten, hij zweefde door de lucht... buitelde...

„Moeder! Moeder!”
Twaalf uur beierden de klokken.

„Gelukkig Nieuwjaar!”, zeiden de mensen en gingen verder met de olie-bollen en de anecdoten, die meestal pas na twaalf uur verteld mogen worden.

In de grote zaal van de Dierentuin te Den Haag werd op 23 October j.l. een contactavond voor de Verbindingstroepen geven.

Één van de aanwezigen had zijn „sprekende” neefje meegebracht, dat weliswaar niet tot ons wapen behoorde, maar toch zeer welkom was.

Wij hopen hem op de volgende contact avonden weer aan te treffen!

Nu ik voor het eerst de gastvrijheid inroep van de onbekende SPIN-Redactie, die haar incoognito zo angstvallig blijft bewaren, kan ik niet nalaten haar mijn welgemeende hulde te brengen voor alles wat zij in het bijna afgelopen jaar heeft gedaan om door de uitgave van dit blad de band tussen allen, die tot de Verbindingsdiensten behoren, te onderhouden en te versterken. Slechts aan haar grote volharding en toewijding moet het worden toegeschreven, dat DE SPIN zijn eerste jaargang met zoveel succes mag voltooiën. Daarbij wil ik echter in geen enkel opzicht tekort doen aan de verdiensten van alle medewerkers van de redactie, niet het minst van hen, die de kolommen van ons maandblad met hun leerrijke artikelen op geestelijk en stofelijk gebied hebben willen vullen. Het zij mij als Directeur van de Verbindingsdienst vergund allen, zowel redactie als medewerkers, zonder uitzondering mijn hartelijken dank te betuigen.

Het is overbekend, dat DE SPIN zijn naam en zijn roeping heeft ontleend aan de doelstelling van de Verbindingsdienst: het middel te zijn om het contact tot stand te brengen tussen de verschillende staven en onderdelen van de Koninklijke Landmacht. En dat het die doelstelling heeft overgebracht op de organen van de Verbindingsstroepen zelf of juister gezegd op allen, die in de samenstelling van deze organen zijn opgenomen, zowel op degenen die (nog) in het moederland als op degenen die in Nederlandsch-Indië hun taak vervullen. Deze omstandigheid gepaard aan de overweging, dat 1947 ten einde spoedt en het Kerstfeest en de jaarwisseling bij het verschijnen van het December-Nummer van dit maandblad om zo te zeggen voor de deur staan, hebben mij ertoe gebracht de pen ter hand te nemen om de lezers van DE SPIN deelgenoot te maken van mijn — hopelijks nog bijtijds — oudejaarsoverpeinzingen.

Gij allen, mannen van de Verbindingsdienst, en zeker Gij, die als commandanten van vredes- of oorlogsonderdelen van de Verbindingsstroepen met mij de

verantwoording draagt voor het wel en wee van deze troepen, Gij weet, dat 1947 in de wederopbouw van de Koninklijke Landmacht een moeilijk jaar is geweest en dat die moeilijkheden ook aan de Verbindingsdienst niet onopgemerkt zijn voorbij gegaan. Verreweg de meeste daarvan moeten worden teruggebracht tot de zorg voor de tijdige en zo voltallig mogelijke uitzending van Verbindings-Afdelingen naar onze Oost. Het zal trouwens langzamerhand wel een publiek geheim zijn, dat de problemen van organisatie, encadrering en recruterij bij den Verbindingsdienst hier te lande praktisch gesproken geheel in het teken staan van de zorg voor de vorming van de overzeese Verbindings-Afdelingen. En zowel de afdelingen van het Directoraat als de Korpscommando's en de onderwijs-inrichtingen van de Verbindingen beschouwen het als een ertaak aan de oplossing van die problemen, ieder op zijn terrein, hun beste krachten te mogen en te kunnen geven. Behoeft het dan nog wel enig verder betoog om te verklaren, waarom ons aller dagelijkse arbeid ons voortdurend doet denken aan en medeleven met al degenen, die bij welke Verbindings-Afdeling en in welke rang ook de Verbindingsdienst verzorgen onder de bevelen van de Legercommandant in Indië? En dat wij elk officieel of particulier contact met onze collega's overzee zo bijzonder op prijs stellen?

Stellig ten overvloede voeg ik hier echter aanstonds aan toe, dat dit medeleven zich geenszins beperkt tot de dienstelijke sfeer. „Uit het oog, uit het hart”, geldt hier als een onvergefelijk sofisme. Vanzelfsprekend gaan onze gedachten op het einde van het jaar zelfs vaker uit naar onze wapengenoten overzee dan naar hen die (nog) de weelde genieten van het verblijf in het moederland. De genen, die in de voorbije jaren met krijgsgevangenschap of concentratiekampen hebben kennis gemaakt, weten maar al te goed wat het zeggen wil ver van huis en hof het Kerstfeest en Oud en Nieuw te moeten vieren, maar ook wat een troost het geeft zulke dagen tezamen

met lotgenoten uit het vaderland te mogen doorbrengen. Dankbaar voor de herinneringen aan menig in krijgsgevangenschap intiem gevierd Kerstfeest hoop ik oprecht, dat het allen, die ver van het vaderland straks Christus Geboorte zullen herdenken, gegeven moge zijn daartoe eenzelfde wijdingvolle sfeer te scheppen.

Voor allen die met mij tot de Verbindingsdienst behoren, hetzij in Indië, in welken rang en in welke functie zij ook werkzaam zijn, heb ik één en dezelfde Kerstwens: moge de gezamenlijke viering van Kerstmis voor ons allen een nog veel hechtere band betekenen dan die, waardoor wij in ons dagelijks werk bij het nastreven van ons gemeenschappelijk doel in het militaire leven met elkander zijn verbonden.

Tenslotte nog een enkele gedachte gewijd aan de komende jaarwisseling. Misschien heeft 1947 voor velen van ons zorgen en moeilijkheden gebracht: scheiding van ouders, broers en zusters of van vrouw en kinderen of verloofde door uitzending naar Indië, aanpassing aan het leven in een voor ons geheel nieuwe omgeving, ziekten, rouw over een dierbare overledene, gevaren voor ziel en lichaam. Maar laten wij, als wij ons daarop bezinnen, daarnaast vooral niet al het goede vergeten, dat ons in datzelfde jaar werd geschonken: sterkte om die scheiding te dragen, hulp van anderen om ons in onze nieuwe levensomstandigheden te schikken of gelegenheid om zelf anderen daarbij behulpzaam te zijn, herstel van gezondheid om die gevaren te overwinnen. Zoals op elken Sylvesteravond zal zich dan aan onze dank voor wat het afgelopen jaar ons bracht de bede paren om heil en zegen in het nieuwe jaar, zo voor ons zelf als voor onze dierbaren, wel wetende, dat ook in 1948 het leven ons niet alleen zijn lichtzijde zal toekeren. Trachtende mij in Uw aller gedachten van straks te verplaatsen wens ik U, wapenbroeders van de Verbindingsdienst, reeds thans voor 1948 in elk opzicht Gods besten Zegen toe voor U en de Uwen. En wat onze dienst zelf betreft reken ik ook in dat jaar onder alle omstandigheden op een hartelijke onderlinge samenwerking

van hoog tot laag om de belangrijke taak welke ons is opgelegd, te vervullen tot heil van Koningin en Vaderland.

Kol. J. J. MARLET.

Van de Hoofdpост

Terugblik . . .

Het doet ons, aan het einde van deze eerste jaargang, buitengewoon veel genoegen U te kunnen mededelen, dat de Directeur van de Verbindingsdienst, de Kolonel J. J. Marlet zich bereid verklaarde om het beschermheerschap van ons blad te aanvaarden. Hieruit blijkt wel, hoe „ONZE SPIN” ook in de hoogste regionen van ons wapen gewaardeerd wordt.

Wij herinneren ons nog heel goed, dat bij de verschijning van het eerste nummer enige collega's opmerkten: „Nou, ik ben benieuwd of jullie blad No. 3 halen”. Nu, we hebben het gehaald, dank zij de geweldige energie en doorzettingsvermogen van de vorige en de huidige redactie, distributie, propaganda en andere afdelingen en tevens dank zij onze trouwe lezers, lezeressen en medewerkers. Het aantal jaarabonnees is momenteel reeds tot 300 gestegen, terwijl de maandelijkse oplage 2.000 bedraagt. Wij allen kunnen dan ook met voldoening op het achter ons liggende jaar terugzien.

Dit betekent echter niet, dat we reeds tevreden zouden zijn en nu maar rustig met de handen in de schoot zouden gaan zitten! O neen! Er staan voor het komende jaar zeer vele plannen op papier. Deze kunnen echter slechts verwezenlijkt worden MET UW ALLER MEDEWERKING! Leest U DE SPIN geregeld? Neem dan een jaarabonnement! Bent U bestemd voor Indië? Neem dan zéér zeker een jaarabonnement vóór U vertrekt! Maar, laat het niet slechts bij geregeld lezen; schrijf ons ook geregeld; cefen gezonde kritiek uit en help ons daardoor van het blad het allerbeste te maken!

Wij willen dit beroep op U allen doen en eindigen met U van ganser harte een gelukkig Kerstfeest en een voorspoedig 1948 te wensen.

De mens die God en Sinterklaas verwarde ...

Het is eigenlijk wel een zotte en droeve historie... Er was een mens, die God en Sinterklaas verwarde. Hij voelde met schemerdonkere intuïtie aan, dat ze niet precies dezelfde waren. En toch... hij kon hen niet zuiver uit elkaar houden. Dat kwam misschien, omdat ze allebei vereerd werden in dezelfde wintermaand, de één op de 5e December en de ander op de 25ste twee geboortedagen, die je 's avonds gezellig viert in de huiselijke intimiteit van een behagelijk warme kamer, terwijl buiten de ijzige wind door de lege straten blaast.

Was het daarom een wonder, dat die mens, waarover ik vertel, deze dwaze verwarring maakte? Was het een wonder, dat die mens dacht, dat Sinterklaas en God door niets anders van elkaar gescheiden waren dan door twintig dagen van dezelfde donkere maand? Twintig dagen met gure regen en met lange vrieskoude nachten waarin de dichte sneeuw geruisloos omlaag warrelt op de tramremise in de stad en op de ingeslapen boerenschuren op het land...

Ach, het wordt eigenlijk een dieptreurig verhaal! Want die mens, die ik bedoel, verwarde op de duur niet zozeer Sinterklaas met God alswel God met Sinterklaas. En dat was erg. Hij ging denken, dat ook God een goedheilig Man was, aan wie je alles kon vragen. En daarom bad hij tot God zoals een kind vóór het slapengaan met een dapper stemmetje bij de schoorsteen zingt om een suikerbeest te krijgen. En hij ging denken, dat God je daden bespiedt vanuit de ijle en azure hemel, zoals die andere de jongetjes en meisjes bespiedt wanneer hij in zijn wijnrode mantel in het maanlicht door de hoge zachte sneeuw waadt over de daken...

Zo verwarde hij de één met de ander. Dat was erg. Maar het allerergste was, dat hij op zekere dag niet langer meer geloofde in God... omdat hij niet kreeg van Hem wat hij zo graag wilde hebben. Ja, toen hij ze zo treurig verward had, zei hij hardop, dat God niet bestaat — zoals zijn moeder, toen hij nog

een schooljongen was, hem glimlachend gezegd had dat Sinterklaas niet bestaat...

Maar mijn verhaal is goddank nog niet uit. Anders zou het maar een zielig einde zijn! Nee, die mens waarover ik spreek, heeft ze toch op een keer ontwaard, God en Sinterklaas! Dat kwam zó. De onbarmhartige soldaten van een naburige vijand hebben het land, waar die mens woonde, veroverd en bezet. Toen is het volk van dat land zó vreselijk verarmd, dat die mens in de winter geen stooksel meer had en geen stuk droog brood, en met een lege maag op de 25ste December aan God heeft zitten denken bij een steenkoud potkachelkje...

En hoe het nu precies gegaan is, zou niemand kunnen navertellen... maar sindsdien is het hem duidelijk geworden! Sindsdien heeft hij gemerkt hoe doodgevaarlijk de oude vertrouwde sfeer van de 25ste was... Sindsdien heeft hij begrepen, dat hij het niet kan uithouden bij de aardse en huiselijke feestelijkheid, maar dat hij het leven alleen maar aan kan door het weergaloze feest van God die een verloren wereld liefheeft en ook hem opzoekt bij zijn ellendige potkachelkje...

En nu is die mens bij de wijsheid geblèven, dat Sinterklaas niet bestaat. Maar hem is de betere wijsheid geschonken, dat God wèl bestaat, en dat Hij eigenlijk de Enige is die bestaat! Hij is het oceaandiepe verschil gaan zien tussen de beminnelijke goedgeefsheid van de één en de heilige liefde van de Ander. Hij heeft de wonderbare ontdekking gedaan, dat de één tenslotte altijd maar een doodgewone burger man is, die zich tot heilige vermomd heeft met een rode mantel en een sneeuw witte baard — maar dat de Ander de Eeuwige is die zich vernederd heeft in de onaanzienlijke verschijning van één schreiend Kindeke dat neergelegd werd in een voerbak voor de beesten...

Dit zotte en droeve verhaal loopt daarom goed af. Die mens, waarover ik vertel, dat ben jij een beetje en dat ben ik een beetje. Dat hoop ik tenminste. Vanwege het gelukkige slot...

Maj. Ds. J. J. SIEZEN.

Vreugde

en Dankbaarheid

Er bestaat een kunst, om altijd vrolijk te zijn, en zij is niet eens zo erg moeilijk. Alleen moet men zich zelf opvoeden, om de kleine vreugde te zien, te waarderen en dankbaar te genieten. Men moet oog en hart open houden, anders neemt men duizenden vreugden in 't geheel niet meer waar en heeft men er natuurlijk ook niets aan.

Aan de andere kant moet men het verlangen naar vreugde niet in zinnelijke genotzucht laten ontaarden. Koorstige dorst naar zinnelijke genietingen doodt alle zin voor geestelijke vreugde; zij is bovendien onlesbaar.

Zelfbeperking moet de verlangens en begeerten van het hart intomen, en het gewennen, om zich met kleine vreugden te vergenoegen.

Een uitstekend middel voor dit doel, is de beoefening der dankbaarheid, en de gewoonte van het danken.

Wanneer men bij zich zelf de geest van dankbaarheid aankweekt, en de gewoonte aanneemt, om voor al het goede, dat iedere dag van het jaar brengt, van harte dank te zeggen op de eerste plaats, de Hemelse Vader, van wien alle goeds komt, vooral nu 't jaar 1947 weer bijna achter ons ligt, dan zal men weldra geen gebrek aan vreugde meer hebben, dan zal men hoe langer hoe meer vreugdebloemen langs de levensweg zien bloeien, en aldoor meer vreugde ontdekken, waar men tevoren achteloos voorbijging.

Dankbaarheid opent de weg naar nieuwe weldaden.

Voor hetgeen men waardeert, is men dankbaar en omgekeerd: hetgeen, waarvoor men oprecht dankt, dat weet men ook te waarderen.

Wanneer het ergens kraakt en zucht in het gebouw der samenleving en de voegen los laten, dan kunt ge er van verzekerd zijn, dat het komt, omdat op

de een of andere plaats niet genoeg dankbaarheid zit.

Wanneer het de tegenwoordige mens aan vreugde ontbreekt, dan komt dit ook daardoor, dat de dankbaarheid uit zovele harten, en uit wijde kringen der maatschappij verdwenen is, en zelfs van zekere zijde opzettelijk in bittere golven van ontevredenheid verstikt wordt.

Dankbaarheid en vreugde zijn nauw verwant en uit ondankbaarheid komt veel verdriet voor. Laat dit de grote gedachte zijn op 't Kerstfeest en op 't einde van 't jaar.

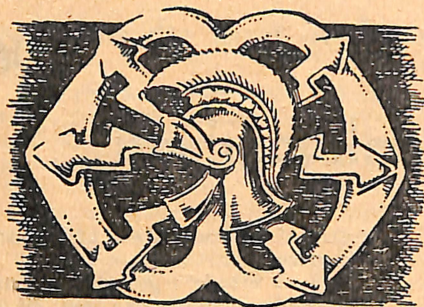
Hierin zijn we misschien allen te kort geschoten. Jongens van de Verbindingsschool, van de 1e en 2e Divisie in Indië; in Utrecht en de Haag ik heb zo dikwijls 't geluk gehad, met jullie te mogen praten, in 't publiek en onder vier ogen. Moge de gedachte aan vreugde en dankbaarheid, de laatste raadgeving zijn van je aalmoezenier en vriend, in 't jaar 1947.

Zalig Kerstmis, en 'n gelukkig Nieuwjaar.

De Legeraalmoezenier
H. DETERMEYER.

Generaal: Wij hebben iemand nodig voor onze voorlichtingsdienst, maar het moet iemand zijn die zelfs op de malste vragen kan antwoorden en die niet gauw zijn hoofd verliest.

Sold. 1e kl.: Dan moet U mij nemen, generaal, ik heb nu al drie maal nieuwe recruten opgeleid.

DE GESCHIEDENIS VAN ONS WAPEN. (Vervolg).

De nieuwe organisatievorm van 1922 werd nog wel eens in kleine onderdelen gewijzigd, doch over het algemeen genomen bleef een en ander in grote lijnen gelijk. De mobilisatie in 1939 stelde echter veel grotere eisen. De getalsterkte van het leger en de aanleg van verdedigingswerken stelden zodanige eisen, dat tot een grote uitbreiding moest worden overgegaan. De reorganisatie bestond dan ook hierin, dat er werd opgericht een Brigade Genietroepen, bestaande uit het eerste Regiment (Pioniers), het tweede Regiment (Telefonisten en lijnwerkers) en het derde Regiment (Verlichtingstroepen). Bovendien werd een Depôt Genietroepen in Rotterdam gevormd, alwaar dus de recruten werden opgeleid. Gedurende de mobilisatie en de oorlogsdagen waren onderdelen van de Genietroepen bij het gehele veldleger ingedeeld en behaalden opmerkelijke resultaten. Zo had b.v. het Depôt Genietroepen een belangrijk aandeel in de her-overing van de Maasbrug op de Duitsers, waar zij zeker niet minder presteerden dan de Mariniers, waarmee zij zijde aan zijde vochten.

Na de capitulatie werd in Engeland een Nederlands onderdeel gevormd, dat de naam Prinses Irene Brigade droeg. Naast de andere wapens vond men er eveneens de verbindings-pelotons. Tevens werd in de Zomer van 1943 in het kamp bij Wolverhampton een groep mensen getraind, die tot taak kregen, onmiddellijk na de bevrijding van Nederland de verbindingen te verzorgen. Ook deze groep ontkwam niet aan de gebruikelijke wijzigingen en re-organi-

saties, maar bleef als geheel onder het M.G. (Militair Gezag) ressorteren. Na de bevrijding van Zuidelijk Nederland werd de groep in Eindhoven gestationeerd onder de naam „Neth. District Signals”.

In de aanvang was er niet zeer veel werk te verrichten en werd de tijd benut door het geven van demonstraties. Al spoedig bleek toen het belang van een dergelijk Nederlands onderdeel en werd een en ander zodanig uitgebreid, dat een volledige compagnie kon worden gevormd onder de naam 4 Coy. (Dutch) Neth. Distr. Signals.

Voor het P.T.T.-personeel, dat eveneens ingedeeld was, werd d.m.v. de P.T.T. een Res.-Officier beschikbaar gesteld. Al spoedig werd de Compagnie ingeschakeld in het vele werk dat te verrichten was. Tot de taken behoorde o.a.:

- 1e. het tot stand brengen van een draadloze verbinding tussen Nijmegen en Ellekom;
- 2e. idem tussen Zeist en den Bosch na de bevrijding van het Noorden;
- 3e. diensten in het berichten-kantoor;
- 4e. onderhoud van telex-apparaten;
- 5e. reparatie of opnieuw aansluiten van vele telefooncentrales en kabels;
- 6e. het verrichten van motor-ordonnansdiensten.

Op 27 Juli 1945 waren de werkzaamheden zover beëindigd, dat het personeel dat zulks wenste als afzonderlijke compagnie werd ingedeeld bij de 12 Canadian L. of C. Signals.

Opmerkelijk was wel de zeer goede samenwerking met de P.T.T. evenals momenteel in Indië. In Augustus werd contact gezocht met de B.N.S. om te komen tot het vormen van een kern geoefend technisch personeel, dat de grondslag zou gaan leggen voor een onderdeel ter opleiding van personeel van de Verbindingsdienst.

Een kapitein van de Staf B.N.S. werd bij de compagnie gedetacheerd, terwijl twee ervaren Engelse Officieren alsmede enige Nederlandse Verbindings-Officieren van de Prinses Irene Brigade eveneens hun assistentie verleenden.

Zo werd dan op 1 October 1945 opgericht het Korps Nederlandse Verbindingsstroepen, hetwelk gestationeerd werd in den Haag. (Wordt vervolgd).

Hallo Utrecht

We hebben een kat gehad van Utrecht. Geen levende kat, maar eentje van het soort, dat de compagnies-commandant wel eens weggeeft. Van de verbindingsmensen in Utrecht. Zij voelen zich als de stiefkindertjes van de Spin. En dat moet natuurlijk niet, want verbindingsmensen zijn verbindingsmensen waar ze ook zitten: in Indië, Utrecht of den Haag.

Maar onze mensen in Utrecht vinden dat de Spin te „Haags” georiënteerd is. Allemaal goed en wel. Ze hebben gelijk, maar hoe komt dat? Omdat er tot nu toe maar weinig copie kwam uit Utrecht. De redactie zou graag eens een dagje in de week naar Utrecht gaan, maar die lol gaat

niet door, want de naam „redactie” staat wel groots, maar ze bestaat ook maar uit „gesjochte jongens” zoals wij dat onder elkaar zeggen, die overdag hun dienst moeten doen en alleen 's avonds kunnen „spinnen”. Aan die „spinnners” zal het waarachtig niet liggen.

We hebben een voorstel. Jullie in Utrecht zorgen elke maand voor een serie Utrechtse nieuwtjes en copie. Dan is het euvel verholpen. En wanneer het zover komt dat ze dan in den Haag gaan kankeren omdat de Spin te „Utrechts” is, nou, dan kijken we wel weer verder.

Kom op, Utrecht, met stapels copie!

DE REDACTIE.

Bij de Marva

„Hij zegt, dat hij mij het aardigste meisje van het V.H.K. vindt. Zou ik hem aanmoedigen?”

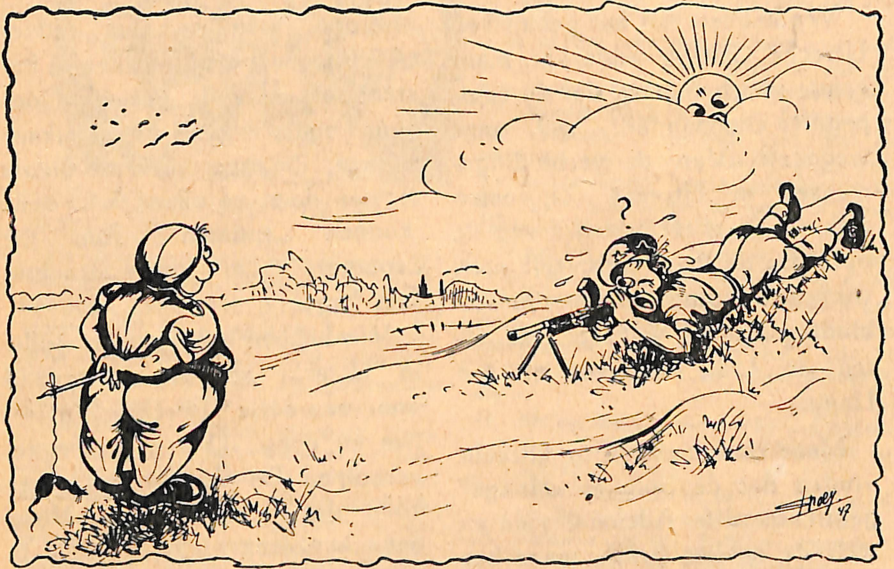
„Nee, beste, laat hem maar in die waan.”

Marva's onder elkaar

Toen ik Fred zei, dat wij elkaar maar niet meer moesten zien, zei hij: „O.K., dan zullen we het licht uitdoen.”

Oefening baart Kunst

„Hé, Vette! . . . maak dat hoepeltje
tusse je kromme bene es wat groter . . .”

INGEZONDEN MEDEDELINGEN

**Cursus Examen Candidaat
Inspecteur van Politie**

Repetitiecursus

Lessen in politie-administratie

**J. VAN DEN BRINK Adm. b.d. Politie
Hengelosestraat 295 Enschede**

Uniform - Uitmonstering

Grootst gesorteerde speciaal-zaak
in Utrecht

Verzending door geheel
Nederland aan ieder onderdeel

H. H. 'T END

**Oudegracht 191 Telef. 19295
UTRECHT**

Boek- en Handelsdrukkerij
Fa. G. H. VAN DER BOOM & Zn

Conradkade 2-3 Den Haag Telefoon 330728

De „Spin-drukker” levert, U ook
gaarne Uw familie-drukwerk

Pijnlijk . . .

Een dame komt op de kazerne en vraagt naar haar kleinzoon, die in dienst is. Terstond wordt zij ontvangen op het bureau van de compagnies-commandant:

„Soldaat Drukker? Uw kleinzoon, Mevrouw? O, die is met verlof, vanwege Uw begrafenis.”

BENE VALE LECTOR

Enkele maanden geleden verschenen de afleveringen 1 en 2 van Van Dale's Nieuw Groot Woordenboek. Een weinig wereldschokkend feit zult Ge zeggen en inderdaad, niet wereldschokkend maar toch wel heel belangrijk.

We zullen enkele grepen uit de eerste aflevering doen. Schudt U nu niet het wijze hoofd met de gedachte: „Over-slaan! Dat wordt veel te droog.” Het tegendeel zal U getoond worden en U zult bemerken, dat zelfs een woordenboek niet droog is.

U weet natuurlijk allen, wat „Aai-poes” betekent, maar wat is nu „aai-poes spelen”? Dit doet U, wanneer U bij Uw meerderen in het gevele tracht te komen of populair gezegd probeert te „bruinwerken”.

Aan een goed visser ontglipt wel eens een aal; zelfs de bekwaamste kan wel iets mislukken of ontgaan, dus b.v. wanneer een sergeant een foutje bij de radio-techniek maakt.

Weet U wat het zeggen wil, wanneer U de sergeant van de week een wassen neus aandraait? Dit doet U, wanneer U hem er b.v. van poogt te overtuigen, dat het helemaal buiten Uw schuld was, dat U niet gekleed op het morgen-appel stond.

Wanneer men het hemd krap om Uw achterste spant, dan vergt men het uiterste van U.

Wist U, dat „achterwangen” dat lichaamsdeel is, dat U gebruikt om op te zitten?

Ad patibulum betekent: „naar de galg”. Weet U nog wie dat zei? Het was de steriotiepe zin van de Vargas, lid van de Bloedraad, wanneer zijn mening gevraagd werd bij een proces tegen een volgeling van Luther.

U weet waarschijnlijk niet, dat een adjudant ook een ooievaarsachtige vogel is, een soort van maraboe.

En wanneer de admiraal heeft geschoten, dan betekent dit, dat de gastheer zijn glas heeft opgenomen en daardoor het sein heeft gegeven om de maaltijd te beginnen.

Wanneer iemand gelukkig is afgebrand, dat betekent dit niet, dat hij tot onze grote opluchting verkoold is, maar dat zijn brandschade ruim voldoende vergoed wordt.

Afzwaaien is, behalve het ideaal van elke militair ook de onvaste en slingerende beweging, welke U somtijds maakt, wanneer U na een fuif huiswaarts gaat.

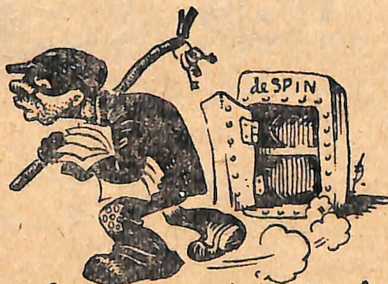
De appel-meester is niet de Ltn. van de Week, maar het hoofd van een werkstaking in de veenderijen, die onderhandelt met de werkgever.

Applicatie is het toedienen van uitwendige geneesmiddelen en een applicatie-cursus is een cursus van officieren voor aanvullend militair onderwijs.

Dit was slechts een zeer klein uittreksel uit Van Dale's eerste aflevering. Bent U het met mij eens, dat de saaiheid en dorheid van woordenboeken wel meevalt? Een volgend maal zullen we eens in de tweede aflevering gaan grasduinen.

Heber.

Bene vale

*de Spin, zo naar ieders zin!
hij blaak er zelfs vork in!*

Echte Jazz is geen dansmuziek in de goedkope zin van het woord.

Ten onrechte wordt de tegenwoordige, populaire amusements-muziek eveneens met de naam Jazz vereerd, waardoor men aan het begrip Jazz een doorgaans veel te wijde strekking geeft. Zo stonden en staan ook heden nog tegenover elkander: de authentieke Jazz-muziek en de on-eigenlijke zgn. „commerciële” Jazz, de amusements-muziek, die de algemene belangstelling van de massa geniet. De ware Jazz telt d.e.t. slechts een zeer beperkt aantal aanhangers, dus nog minder begrijpende aanhangers! Zo zien we, dat vermaarde bandleiders als Nat Gonella, Billy Cotton en Harry Roy behoren tot de vertegenwoordigers van de Jazz-Surrogaat, alle gebezigde namen als „Hot”, „Swing” en anderzins ten spijt. „Jazz is leven en geen verstard thema” aldus Louis Armstrong en inderdaad: De ware Jazz-muziek betekent leven, beweging, bezieling, inspiratie en is een zuiver muzikaal verschijnsel, voortvloeiende uit het hart van de speler.

Geruime tijd heeft men getracht het begrip Jazz te omschrijven, waarin men echter niet goed is geslaagd. Wat echter een kenmerk van goede Jazz is: de Swing.

Jazz (de muziek van de Amerikaanse Negers) is een bezield muziekstuk. Alleen de Negers waren in staat op een dermate ongekunstelde en spontane wijze

op onze muzikale middelen te reageren. Zij schonken ons een belangwekkend muzikaal complement, dat geenszins ten koste gaat van onze zoveel oudere en rijkere en diepere Europese Muziek-kunst, maar deze op nuttige wijze aanvult. De meeste belangrijke Jazz-musici vinden we derhalve onder de Negers. Doch een kleine minderheid van de op dit terrein werkzame blanke spelers heeft het eveneens tot voortreffelijke en voorwaardelijke resultaten gebracht. T.g.v. het geringe contact met de Negers vinden we onder de Europeanen slechts zeer weinigen, die de taal der Jazz-muziek hebben weten te assimileren om iets zuivers en waardevol daarin te kunnen scheppen. In Europa zijn we voor de bestudering van de Jazz-muziek vrijwel uitsluitend op de gramfoonplaat aangewezen.

Tegelijkertijd is de gramfoonplaat naast de filmband de enige methode een Jazz-prestatie blijvend te conserveren. Deze ene, vastgelegde vertolking, op zichzelf staande „scheppings-uitvoering”, is het werk, waarvan wij de waarde kunnen beoordelen: het is er allerminst voor geschikt letterlijk te worden herhaald, laat staan nagespeeld. Zelfs als wij spreken over „composities” van een Duke Ellington, mogen wij dit woord niet de classieke betekenis geven, maar er onder verstaan: één bepaalde vertolking door Ellington en zijn orkest naar de richtlijnen van de band-leider, zoals deze op

een gramfoonplaat bewaard is gebleven. Copieert een ander orkest noot voor noot (om niet eens te spreken van het geval, dat dit orkest een „Ellington-nummer” of een eigen, vrije manier omspeelt), dan is het resultaat niet meer het oorspronkelijke werk van Ellington. Ziehier één der belangrijkste grondbeginselen van de authentieke Jazz-muziek.

In veel sterkere mate dan t.a.v. het repertoire van Ellington geldt deze regel voor verreweg de meeste overige prestaties op Jazz-gebied. Jazz wordt niet voorgedragen, zij „gebeurt”. En zodra dit „gebeuren” heeft plaats gevonden, behoort de „gebeurtenis” tot het verleden.

Het voorgaande is een natuurlijk gevolg van de in de Jazz toegepaste improvisatie, d.w.z. het vrij omspelen van het thema. In de Jazz is dit een belangrijke waardebepalende factor. De speler bouwt op de begeleidende accoorden van het thema nieuwe Phrasen op. Dit kan de oorspronkelijke melodie nagenoeg in tact houden of er slechts weinig van afwijken. De speler kan er ook geheel andere phrasen voor in de plaats stellen, die echter de sfeer van het oorspronkelijke thema indirect, via de harmonische ondergrond soms even sterk weet te suggereren. Men kan ook twee, drie of vier spelers gelijktijdig zelfstandig laten improviseren, hetgeen van de spelers een volkomen onderlinge homogeniteit van stijl en een ideaal begrijpen en aanvoelen van elkanders muzikale bedoelingen vergt.

Een goede „collectieve melodie-improvisatie” door twee instrumenten (klarinet en trompet) vindt men b.v. in Oh Peter door de Chicago Rhythm Kings, door drie instrumenten (klarinet, trompet en tenorsax) b.v. in China Boy door Red Mackenzie and Condon's Chicagoans, door vier instrumenten (klarinet, tenorsax, trompet en trombone) in It's Gonna be You door de Chicago Rhythm Kings.

Vanzelf heeft de rythm-sectie te zorgen voor een goede, eveneens improvisatorische aanpassing bij het werk der melodie-instrumenten. Men kan luisteren naar de ideale, geheel-geïmproviseerde gramfoonplaat: I've found a new Baby

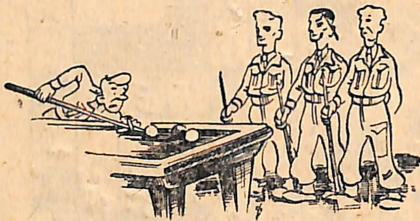
door de Chicago Rhythm Kings en letter of het volmaakte werk van de rythm-sectie, die op voortreffelijke wijze de improvisaties der melodie-instrumenten weet te onderstrepen en de nodige climaxen weet aan te brengen. De hier geciteerde vertolkingen zijn alle in de zgn. Chicago-stijl. Deze stijl is zo genoemd naar de plaats, waar deze speelwijze tot ontwikkeling is gekomen. De Chicago-stijl is, in tegenstelling met de zgn. „New Orleans-Stijl” uiterlijk zeer sober en gedrongen van structuur en leent zich derhalve bijzonder goed tot „collectieve” improvisatie.

Onder de Negers vinden we als voornaamste arrangeurs op Jazz-gebied: Duke Ellington, Bennie Cartner enz., terwijl in Europa de Ier Spike Hughes de kroon spant. Ook zal van een goed Jazz-arrangement allen sprake kunnen zijn, wanneer bij de uitvoering het voornaamste bestanddeel der Jazz-muziek, de SWING behouden zal kunnen blijven, immers de Swing is in zijn innerlijke betekenis de geest, het wezen zelf van de Jazz-muziek. Het is de intense muzikale overgave, uiting van de scheppingsdrang; Swing is de bezieling, in de specifieke functie, die zij in deze, zo bewegelijke, nimmer verstarrende muziek vervult. Zoals in een compositie de persoonlijkheid van den componist tot uiting komt, zo legt de vrij improviserende Jazz-vertolker door zijn inspiratie zijn eigen persoonlijkheid in het spel. Swing heeft men dan ook wel eens omschreven als: de bezielende persoonlijkheid van den speler. Alles komt „uit 's harten drang”. Overigens is de taal der Jazz-muziek allerminst gemakkelijk te leren, zij vereist meer inspanning en overgave dan men wellicht zou menen.

Tenslotte mene men niet, dat de clasieke muziek en de Jazz-muziek tegenover elkander staan in de zin, dat bewondering voor het één appreciatie voor het ander moet uitsluiten. Ieder zichzelf respecterende Jazz-minnaar behoort, wanneer hij een werkelijke muziekliefhebber is, zich vóór alles ook te wijden aan de wijdvertakte Europese, eeuwenoude Muziekcultuur in al haar rijke schakeringen, met haar onvergankelijke

geestelijke en artistieke schatten. Maar eveneens zou het gerechtvaardigd zijn, dat het goede in de authentieke Jazzmuziek door geen op veelzijdigheid en „alround” muzikale routine aanspraak makende musicus of muziekminnaar, zonder meer werd voorbijgegaan.

De B.

UIT DE CANTINE

Officier tegen zijn chauffeur: „Waar ben je gisteravond geweest?”

Ch.: „Ik heb met de auto een vriend naar het station gebracht.”

Off.: „Nou, zeg dan tegen die vriend, dat hij in het vervolg geen haarspelden in de wagen laat liggen.”

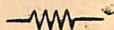
Vraag: Wat is liefde?

Antwoord: Als je dans-partner je op je tenen trapt en het doet je geen pijn, maar het brengt je in verrukking — dat is liefde.

Vanzelfsprekend

Lilly tegen Tilly: „Je kunt nooit een man vertrouwen. Ik ben al met drie verschillende uit geweest en ik kan het dus weten.”

„Geloof jij aan dromen?”

„Ja, zeker.”

„Wat betekent het dan, wanneer iemand die getrouwd is, droomt dat hij vrijgezel is?”

„Dat betekent, dat hij wel zal schrikken wanneer hij wakker wordt.”

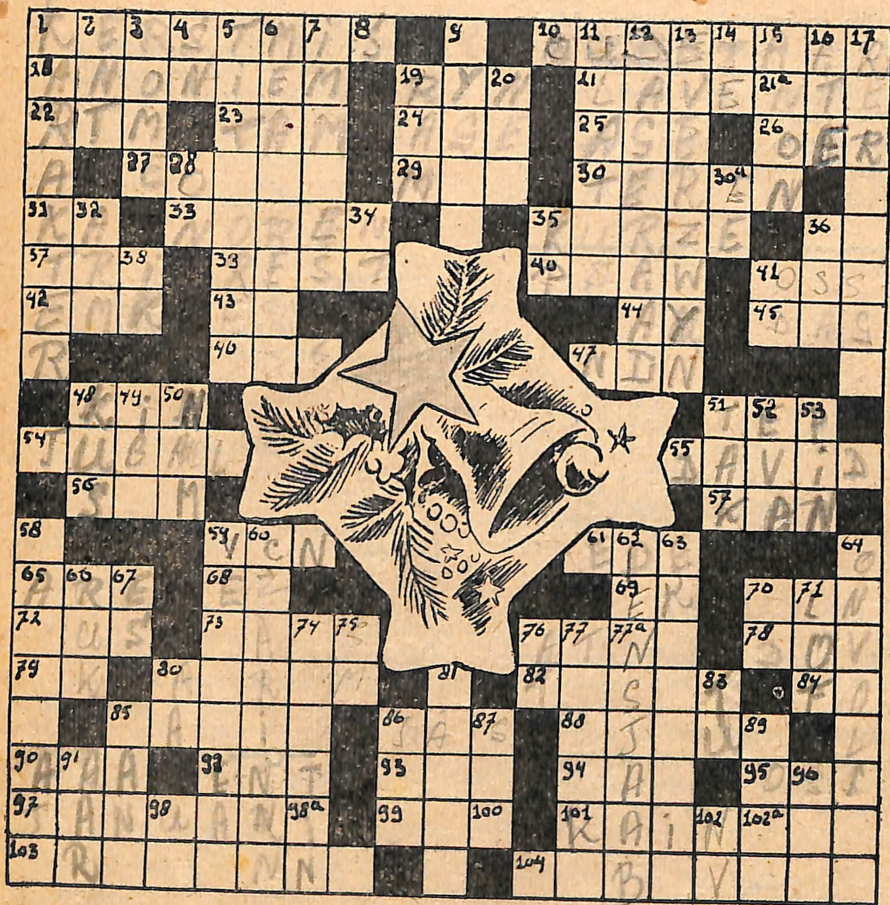
Hij: „U danst werkelijk verrukkelijk.”

Zij: „Het spijt me, dat ik van U niet hetzelfde kan zeggen.”

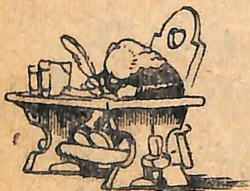
Hij: „O, dat komt omdat U niet zo'n levendige verbeelding heeft als ik.”

Zij'n goed soldaat
kan wel nis't LOOD,
maar nooit de MOED!
in de schoenen zakken!

A small illustration of a soldier's gear, including a helmet, a rifle, and a pack, lying on the ground.

Wij zitten steeds gereed om Uw
ABONNEMENT te noteren

Horizontaal:

- 1)
 10) feestdagen aan einde van het jaar
 18 ongenoemd
 19 water
 21 plaats in Italië
 22 tramwegmaatschappij
 23 mak
 24 vogel
 25 leertijd (Eng.)
 26 delfstof
 27 plaats in Nederland (eerste letter vervalt)
 29 niet rank
 30 verdienen
 31 aanlegplaats
 33 Spaanse jongemannen
 35 kortheid (Du.)
 36 afkorting
 37 republ. strijdorgaan
 39 overblijfsel
 40 uitroep
 41 plaats in Nederland
 42 afk. uit electric.leer
 43 bijwoord
 44 eerste en laatste klinker van het alfabet
 45 deel van het jaar
 46 vooroorlogs pol. orgaan
 47 drie medeklinker (eerste = laatste)
 48 lichaamsdeel
 51 moderne dans
 54 streek waar kerstverhaal plaats vond
 55 Koning van Israël
 56 sluis
 57 inhoudsmaat
 59 afk. van Visserij Centrale Nederland
 61 plaats in Gelderland
 65 oppervlakte eenheid
 68 tweede klinker en laatste

- medeklinker
 69 afkorting
 70 vreemde munt
 72 brandstof
 73 meisjesnaam
 76 te (Eng.)
 77a afk.
 78 door middel van
 79 voorzetsel
 80 gevat
 82 verv. Ned. w.w.
 84 afk.
 85 meisjesnaam
 86 kledingstuk
 87 soort blauw
 90 drie klinkers
 92 loot
 93 bekende afk. uit de oorlog
 94 Tante Pos
 95 plaats in Nederland
 97 Mohamedaanse vastenmaand
 99 tennisterm
 101 eerste moordenaar
 102a beweging omlaag
 103 alledaags
 104 niet nuchter meer

Verticaal:

- 1 aard
 2 loot
 3 stad in Italië
 4 metaal (afk.)
 5 scheikundige bewerking
 6 bochten in een rivier
 7 edoch
 9 vrouw uit N.T.
 11 planeet
 12 ochtend-schemering
 13 wild dier
 14 pers. vnvwd.
 16 Friese jongensnaam
 17 iets bijzonders
 19 mannelijk schaap
 20 bewaarplaats van geld
 21a geestelijke (vr.)

- 28 op (Eng.)
 30a rivier in Friesland
 32 lichaamsdeel
 34 Duits orgaan
 35 illegale org.
 36 in de dop
 38 eerste pers. enkelv.
 41 expeditionaire macht
 48 zoen
 49 meisjesnaam
 50 straat in Amsterdam
 51 deel van een boom
 52 de eerste vrouw
 53 spie, keg
 58 vorst uit de oudheid
 59 Vrijdag (Frans)
 60 vrouw van de czaar (laatste letter twee maal)
 62 deel van voormalig Br. Indië
 63 ontwikkeling
 64 geen eenheid vormend
 66 vlug, snel
 67 verlaagde noot
 70 voorzetsel
 71 koor
 74 luizen ei
 75 onderofficier
 76 zie 76 hor.
 77 huish. voorwerp (verkleinwoord)
 80 riviertje in Nederland
 81 echtgenoot van 9 verticaal
 83 je (Fr.)
 85 meisjesnaam
 86 paard
 87 woonplaats der zwijnen
 89 droom
 91 vruchtdragend deel van het graan
 96 onwankelbaar
 98 zie 69 hor.
 98a voorzetsel
 102 naaml. vennootschap

Hij: Je kust me alleen maar als je geld nodig hebt.

Zij: Lieve hemel, is dat niet vaak genoeg?

Zij: Als je een man wat zegt, gaat het 't ene oor in en 't andere uit.

Hij: Ja, en als je een vrouw wat vertelt, gaat het beide ore in en de mond uit.

J. v. d. Vet

**VAN SWIETENSTRAAT 131
 DEN HAAG**

(bij Leen van Meerderevoort 186)

Militaire Borduurwerken

voor Zee-, Lucht- en Landmacht

DE LUCHTTAXI

staat al gereed om de prijswinnaar te ontvangen van onze grote

PRIJSVRAAG

Wie vóór 31 Januari 1948 (we hebben in verband met het Kerstverlof de termijn met één maand verlengd) het grootste aantal abonnementen voor ons heeft gewonnen ontvangt als prijs:

Een gratis vliegtocht met een luchttaxi

Wij hebben allemaal wel een goede **VRIEND** in Indië. Geef hem als Nieuwjaarsgeschenk een abonnement op de SPIN. Je weet de weg: **DRIE GULDEN** storten op **GIRO 411404** ten name van de spin nw. alexanderkazerne, den haag

en vergeet dan niet daarbij op te geven:

- 1 je eigen volledige adres
- 2 volledig adres van je vriend in Indië

Toon je kameraadschap